

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Elektrociepłowni C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 września 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 listopada 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 listopada 2009 r. oddalił apelację Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 stycznia 2009 r., w sprawie z odwołania Elektrociepłowni C. Sp. z o.o. w C. o wydanie świadectwa pochodzenia energii z kogeneracji.

Prezes Urzędu zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną i wniósł jego zmianę i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu podnosił, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz zachodzi potrzeba wykładni przepisu art. 9a ust. 8e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zm., dalej jako ustawa)

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Dlatego art. 398⁴ k.p.c. przewiduje wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwia stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, lecz musi opierać się na argumentacji jurystycznej w postaci wyводу uwzględniającego zarówno dotychczasowe orzecznictwo (lub wskazującego jego brak) z zakresu przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i poglądy doktryny.
3. W zakresie dotyczącym przepisu art. 9a ust. 8e ustawy, Prezes Urzędu nie przedstawił ani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w jego uzasadnieniu żadnego zagadnienia prawnego. Nie jest zagadnieniem prawnym brak orzecznictwa Sądu Najwyższego, ani odpowiedniego dorobku doktryny w kwestii wydawania świadectwa pochodzenia z kogeneracji. Z kolei o potrzebie dokonania wykładni przepisu powołanego w podstawach skargi kasacyjnej nie świadczy rozbieżność wykładni dokonanej przez Sądy

orzekające w danej sprawie z wykładnią przyjmowaną przez stronę postępowania. Za potrzebą dokonania wykładni może natomiast przemawiać rozbieżność w orzecznictwie sądów orzekających w sprawach danego rodzaju, z tym że rozbieżność ta powinna zostać przedstawiona przez wnoszącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci odpowiedniego wyводу prawniczego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu ustalenie, czy w kwestii wykładni określonego przepisu istnieje rozbieżność w orzecznictwie. To do wnoszącego skargę kasacyjną należy przekonanie Sądu Najwyższego o potrzebie zajęcia przez sąd kasacyjny stanowiska porządkującego sprzeczne poglądy sądów niższych instancji lub składów orzekających samego Sądu Najwyższego, wynikające z odmiennej wykładni tego samego przepisu. Zagadnieniem prawnym nie jest również niezastosowanie przez Sąd Apelacyjny art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, ani nieskierowanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 193 Konstytucji RP. Prezes Urzędu nie podniósł również żadnych argumentów wskazujących na potrzebę dokonania wykładni wyżej wymienionych przepisów.

4. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.